

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4164/2020
02.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зехлија Куртовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1313/19 од 20.03.2020. године, у седници одржаној 02.12.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1313/19 од 20.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1313/19 од 20.03.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници П 74/17 од 16.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати износ од 41.150,50 динара са законском затезном каматом почев од 04.11.2003. године до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 1313/19 од 20.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужене и првостепена пресуда је укинута у ставу другом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде које се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна

питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

На основу овлашћења из члана 404. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Тужилца уз ревизију није пружила доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, јер је у погледу примене члана 154. став 1, 155, 172, 181. став 1. Закона о облигационим односима, постоји уједначена судска пракса. Образложења побијаних пресуда за одлуке о одбијању тужбеног захтева тужилце у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађене су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужилце не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужилцу. Указивање у ревизији на учињене битне повреде пред другостепеним судом не представљају разлог због кога се посебна ревизија може изјавити.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. По члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 14.02.2017. године, а вредност предмета спора је 41.150,50 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

С`обзиром на то да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић